

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16 lutego 2015 roku (znak (...)) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. odmówił ubezpieczonemu **K. A.** prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji wskazano, iż Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 6 lutego 2015 roku orzekła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy, wobec czego ubezpieczony nie spełnia, określonych w art. 57 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009r nr 153, poz.1227), przesłanek do przyznania wnioskowanego świadczenia. (decyzja – k 84 akt ZUS)

W odwołaniu z dnia 16 marca 2015 roku wnioskodawca zaskarżył powyższą decyzję w całości i wniósł o jej zmianę poprzez przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. (odwołanie – k. 2-3 akt)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie wywodząc jak w uzasadnieniu decyzji (odpowiedź na odwołanie - k. 58 – 58 odwrót).

Na rozprawie w dniu 11 maja 2016 r. wnioskodawca poparł odwołanie, a pełnomocnik organu rentowego wniósł o jego oddalenie.

(protokół rozprawy – k. 53)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. A. urodził się w dniu (...). (okoliczność bezsporna).

W dniu 15 maja 2015 r. wnioskodawca złożył wniosek o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy – k. 1-2 akt ZUS).

Orzeczeniem z dnia 5 stycznia 2015 roku Lekarz Orzecznik ZUS stwierdził, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy (orzeczenie lekarza orzecznika k. 75/75 odwrót akt ZUS).

Od orzeczenia lekarza orzecznika wnioskodawca złożył sprzeciw (bezsporne).

Orzeczeniem z dnia 6 lutego 2015 roku Komisja Lekarska ZUS ustaliła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy. (orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS nr (...) – k. 83/83 odwrót akt ZUS)

Z punktu widzenia biegłego ortopedy z powodu stwierdzonego upośledzenia funkcji narządu ruchu wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy. Niezdolność ta ma charakter czasowy do dnia 31 stycznia 2018 r., a jej początek datuje się co najmniej od grudnia 2012 r., tj. od momentu zakwalifikowania wnioskodawcy do leczenia operacyjnego – alloplastyki stawu biodrowego prawego, który to zabieg, może przywrócić, z punktu widzenia ortopedy, zdolność wnioskodawcy do pracy. Biegły ortopeda zakwestionował orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 5 stycznia 2015 r. oraz orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 6 lutego 2015 r. w zakresie narządu ruchu – kończyny dolnej prawej bowiem, wbrew ww. orzeczeniom, stwierdził dalsze pogorszenie ruchomości stawu biodrowego prawego w porównaniu do badania Lekarza Orzecznika ZUS z roku 2013. Zdaniem biegłego ortopedy przy zmianach zwyrodnieniowych stawów biodrowych wraz z upływem czasu może nastąpić tylko pogorszenie zakresu ruchomości, a nie poprawa, którą stwierdzili zarówno Lekarz Orzecznik ZUS, jak i Komisja Lekarska ZUS.

Według oceny biegłego nie zachodzi konieczność badania wnioskodawcy przez innych biegłych. (pisemna opinia biegłego sądowego specjalisty z zakresu chirurgii urazowo-ortopedycznej M. S. z dnia 15.02.2016 r. – k. 62-65)

Stan zdrowia wnioskodawcy - upośledzenie funkcji biodra prawego, znacznego stopnia, powoduje że utracił on w stopniu znacznym możliwość wykonywania pracy zarobkowej zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (technik

mechanik, kierowca). Ograniczona sprawność poruszania jest potwierdzeniem zaadaptowania się wnioskodawcy do niepełnosprawności, jednak nie jest jednoznaczna ze zdolnością do pracy. (pisemna opinia uzupełniająca biegłego sądowego specjalisty z zakresu chirurgii urazowo-ortopedycznej M. S. z dnia 01.04.2016 r. – k. 75)

W ostatnim dziesięcioleciu przed powstaniem niezdolności do pracy oraz przed złożeniem wniosku o rentę, tj. w okresie od maja 2002 r. do maja 2012 r. wnioskodawca udokumentował wykazał on okresy składkowe w łącznym wymiarze przekraczającym 5 lat. (wyliczenia ZUS – k. 46 akt ZUS)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o całokształt materiału dowodowego zebranego w sprawie, w szczególności załączone do akt sprawy akta rentowe ubezpieczonego, jego kompletną dokumentację medyczną oraz wydaną w sprawie przez biegłego ortopedę opinię pisemną i pisemną uzupełniającą.

Wskazany biegły zapoznał się z przedłożoną dokumentacją lekarską z przebiegu leczenia wnioskodawcy i na podstawie tej dokumentacji oraz badania bezpośredniego, opisał stan jego zdrowia. Opinie biegłego ortopedy są jasne i obiektywne, opisują stan zdrowia K. A. oraz sporządzone zostały zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą w zakresie stanowiącym ich przedmiot, będąc tym samym wiarygodnym źródłem dowodowym.

Mając powyższe na względzie Sąd uznał zatem w pełni wartość dowodową opinii biegłego ortopedy wydanych w przedmiotowej sprawie oraz podzielił, jako przekonywujące, wnioski wypływające z ich treści. W ocenie Sądu złożone do sprawy opinie biegłego ortopedy nie zawierają istotnych braków, biegły w sposób dostatecznie wyczerpujący określił jednostkę chorobową, która występuje u wnioskodawcy i ocenił ich znaczenie dla zdolności do pracy, odnosząc swoją ocenę do kwalifikacji zawodowych skarżącego. Według tych opinii stwierdzone u wnioskodawczyni zmiany chorobowe, powodują częściową jego niezdolności do wykonywania dotychczasowego zatrudnienia. Wynikające z opinii wnioski są logiczne i prawidłowo uzasadnione.

Z uwagi na powyższe okoliczności Sąd nie uwzględnił wniosku organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego ortopedy, uznając, że zebrany materiał dowodowy jest wystarczający do oceny zdolności do pracy wnioskodawczyni i tym samym do wydania rozstrzygnięcia, natomiast przeprowadzenie wskazanych dowodów zmierzałoby jedynie do nieuzasadnionego przedłużenia postępowania. Fakt, że pisemna i pisemna uzupełniająca opinia biegłego ortopedy nie ma treści, odpowiadającej stanowisku organu rentowego, nie może mieć w tym wypadku znaczenia. Odmiennie stanowisko oznaczałoby bowiem przyjęcie, że należy przeprowadzić dowód z wszelkich możliwych biegłych, by się upewnić, czy niektórzy z nich nie byłiby takiego zdania, jak strona.

Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem SN potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii. Niezadowolenie strony z opinii biegłego nie uzasadnia powołania innego biegłego (wyrok SN z dnia 5 czerwca 2002 roku I CR 562/74 LEX nr 7607; wyrok SN z dnia 4 sierpnia 1999 roku I PKN 20/99 OSNP 2000/22/807).

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

zważył co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego odwołanie wnioskodawcy jest zasadne.

Stosownie do art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku (Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.) o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełni łącznie następujące warunki:

- jest niezdolny do pracy całkowicie lub częściowo,
- ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy
- niezdolność do pracy powstała w okresach wskazanych w pkt 3 art. 57

w/w ustawy, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była wyłącznie okoliczność, czy wnioskodawca jest niezdolny do pracy. Organ rentowy ani w treści zaskarżonej decyzji, ani w toku postępowania przed Sądem nie zakwestionował spełnienia przez wnioskodawcę pozostałych przesłanek koniecznych dla nabycia przez wnioskodawcę prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Zgodnie z treścią przepisu art. 12 przywołanej już ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Niezdolność do pracy orzeka się na okres nie dłuższy niż 5 lat, natomiast jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy przed upływem 5. lat, niezdolność do pracy orzeka się na okres dłuższy niż lat 5 (art. 13 ust. 2 i 3 ustawy).

Podnieść należy, że poziom posiadanych kwalifikacji, wyznacza zakres pracy, do której można odnosić ocenę zdolności do pracy w rozumieniu art. 12 i 13 ustawy. Inaczej mówiąc, ochrona ubezpieczeniowa służy temu kto utracił zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, choćby w stopniu częściowej niezdolności do pracy. Należy zatem, przy ocenie częściowej niezdolności do pracy, odnosić się do poziomu posiadanych kwalifikacji, przy czym w każdym przypadku należy zważyć posiadane wykształcenie oraz charakter dotychczasowego zatrudnienia ubezpieczonego i okres tego zatrudnienia. Nie sposób bowiem dokonać oceny posiadanych kwalifikacji, odnosząc się w sposób alternatywny z jednej strony do posiadanego wykształcenia, a z drugiej, do zatrudnienia wykonywanego przez ubezpieczonego. Aktualny jest również pogląd o konieczności ujmowania łącznie aspektu medycznego i ekonomicznego niezdolności do pracy (wyrok Sądu Najwyższego z 10 czerwca 1999 r., II UKN 675/98, OSNAPiUS 2000 nr 16, poz. 624).

W ocenie Sądu ustalenia dokonane w toku postępowania uzasadniają zmianę zaskarżonej decyzji i stanowią podstawę do przyznania ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało bowiem, że wnioskodawca jest osobą częściowo niezdolną do pracy w rozumieniu art. 12 w/w ustawy. Wynika to w sposób jednoznaczny z treści opinii biegłego o specjalizacji lekarskiej odpowiadającej charakterowi schorzeń występujących u K. A., tj. biegłego ortopedy.

Ze zgromadzonej w toku postępowania dokumentacji wynika, że wnioskodawca spełnił również przesłankę do nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w postaci posiadania wymaganego stażu pracy. Niezdolność do pracy wnioskodawcy powstała po ukończeniu przez niego 30 lat, a zatem wymagany w jego przypadku staż ubezpieczeniowy wynosi 5 lat. W ostatnim dziesięcioleciu przed powstaniem niezdolności do pracy oraz przed złożeniem wniosku o rentę, tj. w okresie od maja 2002 r. do maja 2012 r. wykazał on okresy składkowe w łącznym wymiarze przekraczającym 5 lat.

W konsekwencji, wobec stwierdzenia, iż wnioskodawca spełnia konieczne przesłanki warunkujące, w myśl przepisu art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przyznanie uprawnienia do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy, zaskarżoną decyzję organu rentowego uznać należy za nieprawidłową.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi, na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał K. A. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 stycznia 2015 r. do dnia 31 stycznia 2018 r.

Zarządzenie: odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi organu rentowego.